

drevs icke därav. Allting insveptes i en veritabel londonfog. Av sjön syntes blott ett hundratal meter i vår närhet. En högst fantastisk tavla omgav oss. Sjön var grågrumlig, stoftdimman vilade därpå och ur töcknet skymtade vassbestånden. Ett par regnstänk föllo och kl. 1.30 började ett friskare regn som räckte en timme. Men nu var det lugnt och skymningen sänkte sig över nejden. Vi voro så nära läger 80 att vi hörde de kvarlämnades sång på kvällen.

Under natten föll åter ett häftigt regn av kort varaktighet. Men solen gick upp på en klarblå himmel och vi lade åter ut för att speja efter den krångliga vattenvägen till Lop-nor. Från en hög mesa upprullade sig åter en av dessa fenomenala utsikter över Lopdeltats land. Den sjö, vid vars nordöstra strand fortet T'u-ken är beläget, slutar som en säck. Allt vatten som föres till deltat måste annorstädes finna sitt utlopp till Lop-nor. Men var? Vi prövade en arm riktad mot SO, men den hade ingen ström. Vattnet är blankt och mesas spegla sig däri och en hel rad av jardangs, vilka, liksom så ofta förut, påminna om likkistor.

På eftermiddagen kilar Babeddin upp på en jardang och rapporterar att han funnit en strömarm, till stor del dold i vassbestånd. Vi följa strömfåran i vassen, dess hastighet tilltar. Från en hög mesa spana vi åter. På flera håll utbreda sig täta vassfält och i ett av dem syntes en öppen flodgata, möjligen fortsättningen av den vi följt. Vårens nya gröna vasstänglar hade skjutit upp till en meter över vattenytan och gjorde sig alltmera gällande i den halmgula vassen från förra året.